

Snehvid som en fucking engel

Af Kit A. Rasmussen

DEL 1

Jeg vågner i helvede. Solen skærer sig ind gennem vinduet og brænder mit ansigt. Svitser mine øjne, så sorte pletter danser foran mig. Min krop er tung og øm, og da jeg prøver at vende mig om på siden, vende ryggen til solen, er jeg ved at græde.

Desværre får solens varme ikke alle de tusinde tanker inde i mit hoved til at fordampe. De ligger alle sammen der inde og snor sig rundt og rundt. Skraber deres spidse torne mod indersiden af mit kranie. Samtidig banker en hovedpine mit hoved længere og længere ned i puden.

Det kræver næsten alle mine kræfter at løfte armen. At lægge den over øjnene og beskytte dem. Men i det pludselige mørke står i går mere klart.

Klokken var mange. Jeg skulle have været hjemme for længe siden. Og det var mørkt. Meget mere mørkt, end det plejer at være en sommeraften, for både sol og måne var lukket ude bag de tunge skyer, der sendte iskold regn ned over mig. De kolde dråber blandede sig med de varme dråber fra mine øjne, stjal varmen fra mig. Jeg havde ikke jakke på, og først følte jeg mig dum. Som jeg så tit gør. For hvordan kunne jeg glemme min jakke?

Men så indså jeg, at det var sådan, det skulle være. Jeg havde ikke fortjent en jakke. Jeg er den største kælling i hele verden, og derfor fortjente jeg ikke en jakke. Jeg fortjente at gå alene ude i regnen og blive kold.

Ligesom jeg fortjener at ligge her og have det ad helvedes til. Ikke bare inde i hovedet, men også i kroppen. For jeg er jo syg. Man er nødt til at være syg, for at være som mig. Der er ingen anden forklaring.

"Alberte?" Mor åbner døren på klem.

Jeg vil helst lade som om, jeg sover, men jeg er nødt til at trække armen ned under dynen, for jeg har kun en T-shirt på. Jeg er en idiot. Jeg vidste jo godt, at hun ville dukke op på et tidspunkt.

"Du er vågen." Mor træder ind, netop som jeg når at pakke armen ind under dynen. Solen angriber igen mine øjne med stråler så spidse som nåle.

Madrasen giver efter, da hun sætter sig, men jeg åbner ikke øjnene.

"Vi skal tale om i går," siger hun. Med den der bløde stemme, der skal vise alle, at hun forstår alt og rummer alt. Den stemme, der giver mig lyst til at skribe, for hun forstår ingenting. Rummer ingenting. Og jeg er ikke engang sikker på, at hun selv er klar over det.

Jeg grynter, som om jeg ikke er helt vågen. Prøver igen at vende mig om på siden, men

shit, det gør ondt. Alt gør ondt, og en enkelt tåre slipper mit øje og stikker af ned over min kind, før jeg kan stoppe den.

"Alberte." Nu er det den bestemte stemme. Den, der ikke vil siges imod. "Se på mig." Og jeg ved, at hvis jeg ikke gør, som hun siger, bliver hun vred.

Det fortjener jeg også, selvom hun ikke ved, hvorfor. Men jeg orker det ikke. Jeg orker ingenting mere. Jeg vil bare gerne sove, sove, sove, indtil helvede er frosset til is.

Jeg åbner øjnene på klem. Ser hende gennem de smalle sprækker. Ser, hvordan hun læner sig til siden og skygger for solen, så den ikke rammer mine øjne. Det gør mit blik sløret. Hun skal ikke være sød. Hun skal være vred. Vred over, at hendes datter er så ussel. Vred over, at hendes datter gør sin kæreste fortræd.

"Alberte?" Mor lyder anderledes nu. Hun løfter hånden mod mit ansigt, og jeg viger ikke tilbage for det slag, jeg er sikker på, må komme. Det er kun fair. Men hånden lander let på min pande, og hun er så vidunderligt kølig, at jeg presser hovedet op mod hendes hånd.

"Du brænder jo!" siger mor. "Jeg henter termometeret."

Og så er hun og den dejligt kølige hånd væk, mens solen ser sit snit til at riste mig igen. Får mit hoved til at koge og boble, så alle tankerne flyder op til overfladen og skriger i min hjerne.

DEL 2

Det skulle jo bare være en hyggelig filmaften. Og Ida var så sød – hun ville have, at det skulle være helt perfekt, så vi startede allerede om formiddagen. Vi skulle købe ind til lækker middag. Finde de bedste af de bedste snacks. Planlægge rækkefølgen af film.

Og så ringede mor. Shit også. Jeg kunne mærke Idas skæve blik, allerede da jeg tog telefonen op af lommen. Hvorfor ringer hun også altid? Kan hun ikke sende en besked, som andre normale mennesker?

Jeg svarede ikke, det er klart. Men mens vi stod i køen i Netto, tjekkede jeg alligevel beskeden. Det kunne jo være vigtigt.

"Hvad vil hun nu have?" spurgte Ida og sukkede. "For hun vil have noget, ikke?"

Jeg trak på skuldrene. "Hun vil bare høre, om jeg kan hente Adam og følge ham hjem til en ven. Det tager kun tyve minutter."

Og jeg kunne godt selv høre det. Ida havde planlagt den her dag i evigheder. Havde sørget for at hendes mor var ude af huset. Havde ryddet op og gjort rent. Gjort alt klart til en perfekt aften. Og med ét ødelagde jeg det.

"Nå. Men hvis du hellere vil det ..." Hun lød trist.

"Nej, selvfølgelig vil jeg ikke hellere det," sagde jeg. "Det er bare ... Du ved, hun kan ikke selv hente ham. Og far er på kursus."

Ida mumlede noget, jeg ikke kunne høre.

"Hvad?"

Hun så væk. Som om det var lidt pinligt, men hun sagde det alligevel: "Måske skulle de

ikke have fået det barn, hvis de ikke selv kan tage sig af det.”

”Nej...” mumlede jeg. Jeg havde aldrig set det som et problem at hente Adam. Det plejede faktisk at være hyggeligt.

”Skal vi så ikke bare sige, at i dag er aflyst?” Ida skubbede indkøbsvognen til side og var lige ved at ramme en gammel dame. ”Jeg forstår godt, at din lille familie er vigtigere end mig.”

”Hold nu op!” sagde jeg. Kunne godt mærke, at det var min sure stemme. Den stemme, jeg skal passe på med at bruge, for med ét kan den gøre Ida vred. Jeg tog hendes hånd og gav den et blidt klem. Blødte min stemme op: ”Der er ikke nogen, der er vigtigere end dig. Det ved du godt.”

Tårer glimtede i hendes øjenkroge, da hun så på mig. ”Er du sikker?”

Og hun så så usikker ud. Så ulig den Ida, alle andre ser. Det er kun mig, der ser Ida sådan her. Og det får altid mit hjerte til at banke helt skørt. At hun vil lade mig se den sårbare Ida.

”Selvfølgelig,” sagde jeg og kyssede hendes hånd, mens jeg stak telefonen tilbage i lommen.

DEL 3

”Drej hovedet,” kommanderer mor.

Jeg lader hende trykke termometeret mod mit øre. Åbner ikke øjnene. Men jeg kan mærke, at hun ser på mig.

”Hvad skete der i går?” spørger hun.

Jeg svarer ikke. Trækker let på skuldrene, som om jeg er ekstremt fokuseret på at få målt min temperatur.

”Jeg kan ikke kende min lille pige mere.” Mors stemme er lav.

Jeg sukker uden lyd. Ved præcis, hvad hun mener. Jeg troede, jeg var sådan en sød, glad og forstående type. Sådan en, der er fuld af respekt og tålmodighed og altid behandler andre pænt. Men sammen med Ida er jeg en helt anden. Uanset hvor umage jeg gør mig, så ... Det ender altid galt på en eller anden måde.

Termometeret bipper, og mor fjerner det fra mit øre.

”Feber,” siger hun. ”Jeg tænkte det nok. Vil du have noget at drikke? Vand? Te?”

Jeg nikker. ”Vand.” Min stemme er knasende tør. Dét ene ord river hele vejen op gennem halsen og får mig til at hoste.

Så er jeg syg. Det vidste jeg godt. Dumme, syge Alberte. Og det er sikkert fordi, jeg er så syg i hovedet, at min krop nu også er blevet syg. Den kan ikke holde mig ud.

Mor rejser sig og lader mig være alene igen. Og der går ikke mere end et sekund, så savner jeg hende. Savner, at hun sidder på kanten af min seng og passer på mig. At hun fylder rummet med alle sine irriterende, bekymrede ord, så jeg ikke behøver at fokusere på alt det, der roder rundt inde i mit hoved.

DEL 4

"Kan du lide filmen?" Idas stemme var tæt på mit øre.

"Mmm," mumlede jeg og gloede på skærmen, som om filmen var den mest spændende, jeg nogensinde havde set.

"Det var ikke særligt overbevisende," sagde Ida.

"Den er fin," sagde jeg og nikkede for at understrege mine egne ord.

"Du kunne bare have sagt, hvis du ville se noget andet."

"Den er fin," sagde jeg igen. Havde ikke lyst til at minde hende om de bræklyde, hun lavede, da jeg foreslog en actionfilm. Det var også lige meget. Det eneste vigtige var, at vi havde en hyggelig aften sammen. Så gjorde det ikke så meget, at det var lyserød sødsuppe, vi så.

"Du øh ... Må jeg spørge om noget?" hviskede Ida, mens hendes hånd fandt op til mit ansigt og aede min kind.

Jeg holdt mit blik rettet mod skærmen. Som en rigtig bitch. Bare fordi jeg var bange for, hvad hun ville spørge om. Fordi det altid var mærkelige spørgsmål der kom, når hun spurgte sådan.

"Selvfølgelig," sagde jeg og prøvede at smile til hende, før jeg så tilbage på skærmen.

"Gav du Mads mange blowjobs?"

Jeg blev kold indei. Ida ved det godt. Ved godt, at Mads og jeg kun var kærester i et par uger. Og kærester er endda et stort ord at bruge for at kysse en enkelt gang, og så ellers ignorere hinanden på skolens gange så meget som overhovedet muligt. Det var næsten en lettelse, da jeg fik en veninde til at slå op med ham på mine vegne. Før Ida var jeg uskyldig og snehvid som en fucking engel.

"Niks," sagde jeg. "Ikke et eneste."

Idas hånd trykkede på min kind. Tvang mig til at dreje mit ansigt mod hende.

"Det tror jeg ikke på," hviskede hun.

"Men ..." begyndte jeg, og blev afbrudt:

"Du har en dejlig, fræk mund."

Min dejlige, frække mund føltes forkert. Den ville ikke smile til Ida, selvom jeg prøvede at tvinge den.

"Ida ..."

"Shhh," mumlede hun og greb om min hånd. Trak den hen til sig. "Hvis du gjorde det på Mads, kan du vel også gøre det på mig."

"Men ..."

Hun grinede. "Udstyret er selvfølgelig ikke helt det samme, men du er så god til det, ikke? Jeg elsker, når du ..." Hendes øjenbryn hoppede op og ned et par gange, mens hun lagde min hånd på kanten af sine bukser.

Jeg stivnede. Det skulle jo være en hyggelig aften. En hyggelig filmaften.

Det lykkedes mig næsten at skubbe den dårlige samvittighed til side. At holde op med at tænke på børnehaven og Adam, som græd og sikkert følte sig helt alene i verden. På grund af mig.

Næsten lykkedes mig at føle, at alt var godt. At jeg ikke var ved at gå i stykker indeni.

"Kom nu," hviskede Ida og kyssede mig på kæben. På halsen.

Jeg var bange for, at jeg skulle kaste op. Den lækre lasagne, popcorn, skyldfølelse ... Alt sammen ville bare eksplodere ud over Idas mors sofa.

"Ikke ... Ikke nu," mumlede jeg. Trak forsigtigt hånden til mig, men greb om Idas og gav den et tryk. Kyssede hende. Ville egentlig ramme hendes mund, men snittede kun kinden, da hun vendte sig ansigt væk fra mig. "Sorry," mumlede jeg.

Idas ansigt var som frosset. Hun stirrede stift på skærmen og trak armene tæt ind om sig selv, som om hun var bange for at røre ved mig.

"Ida ..." sagde jeg, da en tåre løb ned over hendes kind. "Det var ikke sådan ment."

"Nej nej," sagde hun uden at se på mig.

"Ida."

"Se nu bare filmen."

"Ida, please."

"Det er jo ikke med vilje, vel?" Med ét råbte hun. "Jeg kan jo ikke gøre for, at jeg er så vild med dig, at jeg har lyst til dig hele tiden, vel? Jeg elsker dig jo. Elsker din krop. Men du tænker ikke på mig, og hvad skal jeg tænke om det?"

"Det passer ikke," sagde jeg, men tænkte, at hun havde ret i, at jeg tit hellere bare vil putte. Hvad er jeg så lige for en kæreste? "Jeg elsker også dig. Synes, du er lækker." Min hånd fandt selv vej hen til hendes bukser igen, men hun skubbede den væk.

"Jeg har da lagt mærke til det! Hvordan du altid lige skal trække vejret og tage dig sammen først. Som om du synes, jeg er ulækker eller noget. Det er ikke normalt at have det sådan med sin kæreste!" Hun trak sig væk fra mig.

"Ej, sådan er det ikke!" sagde jeg, mens en lille stemme inde i mig sagde, at hun havde ret. At jeg tit skal bruge et sekund på at sige ja til sex. Fordi jeg ikke rigtig har lyst, men ikke kan sige nej. Det ville jo gøre Ida ked af det. Præcis som nu. Jeg er den dårligste kæreste i verden.

"Jeg vil gerne," sagde jeg. "Lige nu." Prøvede at lægge en arm om hende, men hun trak sig væk igen. Klemte sig op ad armlænet i den modsatte ende af sofaen.

"Du tænker stadig på Mads, ikke?" Idas stemme skar lige ind i mig, selvom jeg var sikker på, hun var den, der tænkte mest på Mads. Han var kun i mine tanker, når hun nævnte ham. Gid han aldrig havde skrevet den åndssvage kommentar på mit opslag.

"Hvorfor går du ikke bare ud og knalder ham? Det er jo det eneste, du tænker på. Du gik også med hans ring, selvom I havde 'slået op'. Fortæller du ham om os bagefter? Ligger I sammen i sengen og griner?"

"Nej, det passer ikke! Jeg ..."

I det samme brummede Idas telefon, og hun tog den, uden at se på mig. Sagde et par ord og lagde på igen. Vendte sig mod mig.

"Hvorfor ringer din mor til min mor?"

"Jeg ... hvad?" Men jeg havde det godt på fornemmelsen. At klokken var over ni. At jeg burde være hjemme nu. Men jeg tjekkede ikke. Ida ville være blevet sur og have sagt, at mor prøver at styre mit liv, hvis jeg havde sagt, at jeg var nødt til at tage hjem.

"Jeg orker ikke mere," sagde Ida. "Du ødelægger mig. Dig og din mor. I smadrer mit liv."

Min mund var gået i stå. Også min krop. "Hvad er det, du siger?" Ordene kom ud i små hak.

"Gå!"

DEL 5

"Her. Drik noget vand." Mors stemme.

Min hals brænder, og jeg når ikke at tænke. Dumme, dumme mig. Rækker bare ud efter glasset og griber om den vidunderligt kølige overflade. Når lige nøjagtig at tage en enkelt tår vand, før mor griber om mit håndled.

"Hvad fanden er det?!"

Jeg prøver at trække armen til mig. Få den under dynen, hvor hun ikke kan se den, men hun holder fast, og glasset glider ud af min hånd, og med ét er alt vådt. Mor slipper ikke.

"Hvad fanden er det?!" Hun tvinger min arm op, så hun bedre kan se.

De blå mærker på indersiden af min overarm ser vildere ud, end de plejer. Som om de er vokset sammen. Og som om sollyset får dem til at gløde.

"Ikke noget," mumler jeg med min rustne stemme.

Hun strammer sit greb, til det næsten gør ondt. "Hvad. Fanden. Sker. Der?"

Jeg lukker øjnene. "Kærlighedsknubs," siger jeg.

"Kærlighedsknubs?" spørger hun. Som om hun slet ikke kender ordet. Det gjorde jeg heller ikke, før Ida forklarede det.

"Det er, når man elsker nogen så højt, at man er nødt til at nive dem hårdt for at se, at de virkelig er der."

"Kærlighedsknubs?" gentager mor. Som om hun slet ikke hørte, hvad jeg sagde. Men hun slipper mit håndled, og jeg trækker armen ind under dynen. "Er det Ida?"

Jeg svarer ikke. Hvem skulle ellers elske mig højt nok til at tjekke, at jeg virkelig er der?

"Har du flere?"

Jeg når ikke at ryste på hovedet, før hun flår dynen af mig. Vandglasset flyver gennem luften og rammer væggen, før det går i tusind stykker.

"Mor!" hylér jeg. Prøver at trække dynen tilbage, men min krop er for svag.

"Du godeste." Hun stirrer på mig. På de blå mærker på begge mine arme. På mine inderlår. Min mave. Mine bryster. Kærlighedsknubs i alle regnbuens farver.